

[Gudms.]

almindelige kreditorfordringer, kreditkrav, som kommer dumpende nogle her og nogle dér, uden at der er en regelmæssig rækkefølge imellem dem. Derfor er det nok rigtigt, som vi også har skrevet i betænkningen, at man ikke kan fastsætte en fredningstid på 6 måneder f. eks. for en skat, der forfalder hver måned, eller for en moms, der forfalder hvert kvartal. Så vi må erkende, at selv om vi ikke kan lide forskellen, fordi der bør ikke være nogen forskel mellem privates og det offentliges inddrivelse af krav hos borgerne, medmindre den er begrundet i helt specielle naturlige omstændigheder, er den her begrundet i sådanne naturlige omstændigheder, at vi må leve med den.

Det andet, der har været et problem, er spørgsmålet om politifremstillinger, og dér må vi erkende, at når pante- eller toldfogden både er den, der skal fremsætte begæringen, og den, der skal afgøre, om der skal iværksættes en politifremstilling, bliver forholdet ifølge sagens natur et noget andet end det, det er ved de private fordringer.

Tilbage bliver spørgsmålet om at give afdragsordninger efter princippet i retsplejelovens § 525. Dé har vi også i betænkningen måttet erkende, at sammenligneligheden er vanskelig, fordi der ofte er tale om, at man, inden man kommer til inddrivelsen, allerede har haft begæring hos de overordnede myndigheder om at opnå en afdragsordning, og i visse tilfælde ønsker man af principielle grunde over for erhvervsvirksomheder ikke at fastslå en afdragsordning. Derfor har vi på dette punkt måttet munde ud i det, der står i slutningen af betænkningen. Vi anerkender, vi ikke kan lave nogen speciel regel for dette tilfælde, men vi henstiller i hvert fald til de skatte- og afgiftsopkrævende myndigheder, at de, når der i øvrigt er lige forhold, viser de samme sociale hensyn over for deres skyldnere, som det nu efter ændringerne i retsplejeloven er blevet muligt for private kreditorer at give over for deres skyldnere. Jeg håber, at man på dette punkt vil efterleve vores henstilling, på samme måde som vi i fjor sommer fik lejlighed til at sige noget tilsvarende, da det drejede sig om ændringerne i konkursloven, et ønske om, at det offentlige er lige så human og lige så imødekommende, når der virkelig er behov for det, over for sine skyldnere, som private nu

er det eller skal være det efter retsplejelovsændringen.

Med disse bemærkninger vil jeg i øvrigt anbefale dette lovforslag til gennemførelse, sådan som flertallet går ind for det.

Ebba Strange (SF):

Som det er blevet sagt af flere af de tidligere ordførere, er der i løbet af denne sags behandling sket en del modifikationer — jeg tror, det var hr. Ejler Koch, der brugte det udtryk — således at man har forsøgt at opnå en balance mellem de forskellige synspunkter i udvalget.

Det kan også siges på en anden måde, for efter min vurdering af det, der er sket under udvalgsarbejdet, er den balance, der er fundet, og de modifikationer, man er nået frem til, alle sammen af en sådan karakter, at de gør skyldnernes muligheder for at klare sig i en udpantningssag ringere, end de ville have været efter ministerens oprindelige lovudkast. Det kan se ud, som om det er små sproglige ændringer, især for dem, der ligesom jeg ikke er så vant til at beskæftige sig med disse snørklede juridiske formuleringer, men min oplevelse af det er alligevel, at der bag ved disse beskrivelser gemmer sig temmelig mange tragiske menneskeskæbner. Det drejer sig som regel om mennesker, der på grund af det kapitalistiske samfunds særlige salgsmetoder er kommet i betydelige vanskeligheder.

Det har været SF's formål i forbindelse med dette lovudkast at prøve at varetage disse menneskeskæbners vilkår på den bedst mulige måde; men det er ikke lykkedes, for jeg mener altså, der er sket en forringelse netop i forhold til skyldnerne.

I dette samfund er det tilladt at lokke og reklamere på alle mulige tænkelige måder for at få folk til at købe på de forskellige afbetalingsordninger, der findes, og hvis man så er kommet til at handle på en sådan måde, at man ikke har kunnet overse sin økonomiske situation og ikke har kunnet vurdere, hvad der i fremtiden ville ske med den økonomiske situation, så falder hammen, den falder hårdt: den falder sådan, at det nogle gange bliver en katastrofe for de pågældende familier. I virkeligheden var det disse salgsordninger, der burde ændres på, og ikke denne lovgivning.

Vi har derfor besluttet i socialistisk folke-